

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Referuntur quatuor propositiones damnatæ; & prænotantur aliqua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

quarto conclusio. Ideo enim Confessarius, qui metu mortis constrictus absolvit sicte, & sine intentione peccatorem indispositum, peccat, quia significat, se dispensare merita Christi in Sacramento: sed qui metu mortis constrictus contrahit sicte matrimonium, non significat, se dispensare merita Christi in Sacramento: ergo in contractu sicto matrimonij ex metu mortis, non est eadem ratio, ac in eo, qui fingit absolutionem erga peccatorem indispositum. Probatur Minor. Nam contractus validus presupponitur ad rationem Sacramenti: ergo donec adveniat contractus validus, non datur significatio Sacramenti: atque adeo si contractus est fictus, non potest significari dispensatio meritorum Christi in Sacramento.

DISERTATIO XXI.

Quando, & quomodo sit illicitum, occidere prae-textu defensionis calumniatorem, percussorem, furem, & impudentem potiri quem iure suo?

CAPVT I.

Referuntur quatuor propositiones damnatae; & praenotantur aliqua.

SUMMARIVM.

Prima pars propositionis 30. similis est alijs damnatis ab Alexandro. num. 5.

Authores, qui eam primam partem propugnauerunt ante damnationem. num. 6.

Opinio Filguera extendentis damnationem ad omnem occisionem invasantis honorem. num. 7.

Sententia Caramuelis cum varijs limitationibus. num. 8.

Sententia P. Lessj cum distinctione, speculative, & practice. num. 9.

1. **P**lacuit coniungere quatuor propositiones damnatas, quia illae omnes agunt de quodam genere defensionis iniquo, ratione cuius defensionis perperam docent, licitam esse offendentes occisionem. Itaque propositio 30. est: *Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter haec ignominia vitari nequit. Idem quoque dicendum, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam, vel utrum fustis fugiat.*

2. Propositio 31. haec est. *Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius auri.*

3. Propositio 32. est. *Non solum licitum est defendere defensione occisiva, qua actu possidemus, sed etiam ad qua ius inchoatum habemus, & qua nos possessuros speramus.*

4. Propositio 33. est huius tenoris. *Licitum est tam heredi, quam legatario contra iniuste impudentem, ne vel hereditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere: sicut & ius habenti in Cathedrali, vel praebendam contra eorum possessionem iniuste impudentem.*

5. Propositio trigesima habet duas partes, quae decisionem suam desumunt a diversis principijs; ideo prius de priori, deinde de posteriori nobis agendum est. Et quidem prima pars est valde similis propositionibus

nibus 17. & 18. ex illis, quas damnavit Alexander VII. hæc enim, & illæ duæ ex eisdem principijs refelluntur. Sic enim se habet illa propositio 17. *Est licitum Religioso, vel Clerico, calumniatorem gravia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando alius modus defendendi non suppetit; vti suppetere non videtur, si calumniator sit parvus vel ipsi Religioso, vel eius Religioni publice, & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur.* Et propositio 18. ex damnatis ab Alexandro, hæc est. *Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam Iudicem, à quo iniqua certo imminet sententia, si alia via non potest innocens damnatum evitare.*

6. Circa primam partem propositionis huius 30. oportet referre aliquos dicendi modos, vt clarius cognoscamus, quæ opiniones sunt, quæ subeunt hanc damnacionem. Primam partem propositionis 30. damnatæ, ante damnationem propugnauerunt multi, apud P. Mathæum de Moya tom. 1. tract. 3. disp. 3. cap. 6. num. 55., & Amadæum Guimenium tract. de iust. prop. 1., & apud Leandrum à Ss. Sacr. tom. 5. de irregular. tract. 2. disp. 12. quæst. 30., qui hanc partem sequitur.

7. Secundo. Filguera in expositione huius propositionis 30. existimat manifestum, hac damnatione comprehendi opinionem quomodolibet docentem, quod possit quis occidere invasorem honoris cum moderamine inculpatæ tutelæ contra eos, qui id admittunt fieri posse in aliquibus casibus. Hi sunt Sorus lib. 5. de Iust. quæst. 1. art. 6., Zanardus in direct. vbi de homicidio cap. 2., Caiet. 2. 2. quæst. 64. art. 7. & alij, quos refert, allatis eorum verbis, Amadæus vbi supra.

8. Tertio Caramuel in Theol. fund. fundamento 55. num. 1580. ait, stando in iure naturali, posse occidi infamatorem pro defensione proprii honoris; stando vero humanis legibus, non posse. Quod post varias conclusiones, his verbis explicat. *Conclusionum conclusio. Si Titium Albericus homo laicus infamat (hoc est, infamare pergit) perfide nimirum, & iniuste; & verum est, Titij opinionem, & auctoritatem calumnijs his graviter ladi (nam levis iactura inaigne sunt remedijs gravibus) si verbis non se possit defendere; si eum Respublica protegere, & defendere nolit, aut nequeat; & tandem si suum honorem vere tueri possit, occidendo Albericum, & non aliter; in tali, inquam, circumstantiarum concurrentia stando iuri natura poterit Titius Albericum occidere.* statim vero subiungit. *Anne eadem doctrina poterit admitti, stando iuri civili, P. Lessius aut Canonico? Respondeo, ex neutro posse.*

9. Quarto. P. Lessius lib. 2. de de Iust. cap. 9. dub. 12. num. 82. affirmat, in ea questione, [An possis occidere eum, qui niritur calumniam inferre?] quod, & si speculative vera esset, tamen in praxi non potest habere locum.

Moya.
Amad.
Leander.

Filguer.
Sorus.
Zanard.
Caietan.